

EDITORIAL

L'hoquei patins, de traca i mocador

Si hi ha un esport que nivell europeu fa riure és l'hoquei patins. I no ho és perquè els seus equips no ofereixin grans espectacles que fan gaudir seguidors i aficionats, sinó gràcies a aquests que manen, els que decideixen com es desenvolupen els campionats i, en definitiva, els que s'embutxaquen nòmines més que interessants. Resulta que aquest cap de setmana ha posat punt final la lligueta de la Lliga Europea, després de la qual vuit equips han passat a l'anomenada Final a Vuit. Doncs bé, el fet és que avui encara no es coneix ni la seu d'aquesta fase final del campionat ni tampoc com es desenvoluparà. O sigui, o bé es pot jugar en una mateixa seu i a partit únic o a anada i tornada a les pistes dels vuit equips que s'hi han classificat disputant, en aquest darrer cas, el doble de partits que en el primer escenari. Segons asseguruen aquests que manen en aquest magnífic esport, ara s'està pendent que algun club demani organitzar la Final a Vuit. No seria molt més senzill escollir una seu abans de començar el campionat, tal com es fa en tants i tants esports? En l'exemple del futbol, la seu de la final de la Copa d'Europa es coneix molts mesos abans de disputar-la, i tampoc s'ha de ser un geni per pensar una fórmula d'aquest tipus i extrapolar-la al mateix hoquei patins. I l'afició, mentrestant, esperant saber la destinació dels seus bitllets. Lamentable.

+ CONFIDENCIAL

El 'soroll de pipa' fa acte de presència a la tribuna del Nou Estadi

Van ser pocs els que es van acostar al Nou Estadi ahir per presenciar el que gairebé es podria catalogar com la mort del Nàstic a Segona Divisió A. Els tres mil i escaig aficionats i seguidors que es van acostar a la Budallera van veure com, a mesura que avançava el partit, els núvols de pluja amenaçaven seriosament. De fet, a la primera meitat ja van caure algunes gotes, les quals van provocar que, donada la poca presència de públic, el club, intel·ligentment i en una acció que l'honora, va permetre que tots els aficionats que s'estaven mullant passessin a tribuna on, tant les entrades com els carnets tenen un preu molt més car que en la resta de l'Estadi. Alguns dels assistents a la zona noble del Nou Estadi van assegurar que el més rellevant de la «visita» de la resta de seguidors va ser el soroll que feien quan trencaven les pipes amb les dents per després menjar-se-les.

diari més
tarragona - reus - costaDaurada

Edita:
Tamedixa, S.A.
DL: T-1609/2001
issn: 1579-5659

Director General:
Carles Abelló

Cap de publicitat:
Contxi Joan

Disseny editorial:
Carles Magrané

Cap de distribució:
Jaume Cañada

Directora: Sílvia Jiménez.

[redaccio@mestarragona.com]

Redacció: Laia Díaz, Antoni Guasch, Vicente Izquierdo, Alba Porta, Joan Marc Salvat, Susanna Cases. **Especials:** Laura Gómez. **Tancament:** Mario López.

Fotografia:

Cristina Aguilar, Olívia Molet.

Edició de publicitat: Sara Sorando. **Distribució:** Marta López.

Administració: Núria Clos

Publicitat:

Maria Mollada, M. Jesús del Hierro, Mercè Ripoll, Antònia Turull.

[publicitat@mestarragona.com]

Imprimeix: Indugraf Offset, S.A.

Manel de Falla, 12, baixos.
43005 TARRAGONA
977 21 11 54 Fax 977 21 47 21

C/Alcalde Joan Bertran, 30.
43202 REUS
977 32 78 43 Fax 977 31 09 41

www.diarimes.com - www.facebook.com/DiariMes

Distribució controlada:



Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

TRIBUNA

Joves i temps lliure: formació, desenvolupament personal i orientació laboral



JAVIER VILLAMAYOR
Tinent d'Alcalde d'Activació Econòmica, Treball i Joventut de l'Ajuntament de Tarragona

L'oferta pel temps de lleure adreçada als més joves ha patit constantment transformacions produïdes pels canvis estructurals de la societat, la variació de la conjuntura econòmica, i pels estímuls i missatges promoguts des de la diversitat d'actors públics i privats que proposen alternatives de lleure. Els usos i consums dels joves en el seu temps lliure són clarament diversos en funció de la seva edat i les franges horàries en que es desenvolupa.

L'experiència de molts anys de polítiques de joventut des de l'àmbit local, ens ha ensenyat que el jovent reivindica una oferta de lleure que s'ajusti a les seves necessitats complint principis de territorialitat, proximitat, accessibilitat, diversitat en l'oferta i protagonisme jove.

Des de la Conselleria de Joventut de l'Ajuntament de Tarragona apostem per activitats pel temps lliure que es regeixen per un triple ob-

jectiu: que tinguin una vessant formativa; que permetin el desenvolupament personal i social dels joves; i, quan sigui possible, facilitin simultàniament informació i orientació laboral.

L'educació no formal en el lleure és un àmbit estratègic del nostre pla d'acció. El programa d'activitats d'educació en el lleure per aquesta primavera a l'Espai Jove Kesse, amb més de seixanta activitats programades i una oferta de 1200 places, és el resultat de la coordinació entre departaments municipals, diferents institucions i més de 35 entitats i col·lectius juvenils de Tarragona que participen amb nosaltres en la organització d'activitats i la cogestió d'espais.

Val a dir que la proposta per aquesta primavera és marcadament accessible: vuit de cada deu activitats són totalment gratuïtes, i les que són de pagament, ho són a un preu reduït d'entre 10 o 12 euros. Així doncs, el pressupost per a la programació d'aquestes activitats prové majoritàriament de l'Ajuntament de Tarragona i del finançament extern del Ministeri de Sanitat i Consum.

Molts dels grups i entitats de joves que accedeixen a l'Espai Jove Kesse dinamitzen les seves iniciatives amb el suport i acompanyament tècnic de la Conselleria de Joventut. Estem

convençuts que, especialment en les actuals circumstàncies, aquest model de treball cooperatiu millora el funcionament dels equipaments joves mitjançant la corresponsabilitat entre joves i administració. Treballar plegats és un èxit doble: per una banda, els col·lectius de joves són proactius en el disseny del seu propi aprenentatge, i per l'altra, aprenen i s'impliquen en la vida i funcionament de la ciutat a través dels equipaments municipals.

L'Espai Jove Kesse i el conjunt d'espais associats al complex de la plaça Imperial Tarraco (Espai La Palmera i l'Oficina Jove del Tarragonès) s'instauen a la ciutat com a equipaments referents per a joves que cerquin espais de trobada i expressió; espais on, per exemple, poder estudiar, iniciar-se al teatre, participar en debats i conferències, o rebre orientació inicial cap a l'emprenedoria.

En resum, la Conselleria de Joventut treballa per una oferta pel temps lliure que s'origina en les propostes de moltes entitats i col·lectius juvenils; que adopta un format pensat per tal que els i les joves siguin individus autònoms i proactius a la ciutat, i que vetlla sempre per la cohesió social i la igualtat d'oportunitats en l'accés a les seves propostes de lleure.

TRIBUNA

'Només un fil de llum blanca', de Cinta Mulet



ROSINA BALLESTER

Només un fil de llum blanca de Cinta Mulet posseeix aquells versos ja constituïts en la dedicatòria del llibre, definitoris: demano perdó als meus fills... els quals m'han permès sintonitzar ràpidament amb la seva poesia, que per ésser sincera, no he conegut fins ara. Són d'una delicadesa i d'una llibertat, aquests poemes, que entronquen amb el més pur classicisme de Safo. Aquest tel que ennuaga / la claror de lluna plena... paraules sonores que fugen del propi vers, d'allò que li seria pertinent, escrit en una altra forma més concreta.

Estructurat en quatre parts, està vertebrat per un tema constant, l'Absència; primer poema i fil -valgui la parafrasi- conductor de tot el llibre, S'estella el pensament / ... / i encara / espero / en la teva absència. La poeta, doncs, no espera des de l'absència o en l'absència, es-

pera instal·lada en allò que esdevindrà tan sols silenci i que en certa forma Un fil de llum blanca il·lumina i enlluerna el seu neguit, impossibilitant rompre'l, pel nostre gaudi, tan sols amb la veu escrita. Aquesta llum absoluta del Resson d'agost. Miratge. Les dues del migdia, rotunditat més fosca que la fosca el migdia mediterrani, on només s'hi pot viure acceptant-t'hi el contrallum d'un cor engegat que cerca els balcons de la teva casa closa / inestable... La poesia de Cinta Mulet es llegeix en aquest poemari agomolada per la pintura esplèndida de Toni Torrell i no casualment en el doble ofici d'Albert Ràfols Casamada. De la llarga primera part Només un fil... cal destacar-ne el poema que ens remet a Emily Dickinson *As housewives do...* i que Mulet sembla evocar dient, tot plegant roba / em ve l'esclat / d'aquella dimensió sota l'aigua / ... / amb peus de silenci, la fosca en diu / que he de tornar. ¿Es tracta d'un homenatge a aquells moments on des de la situació més corrent en la vida d'una dona i només des d'ells emergeix la inspiració? Òbviament Cinta Mulet ja ho ha deixat clar en el seu pròleg, la lluita per través l'aprenentatge elaborar el més mínim gest per donar-li sentit.

No ens podem estendre gaire en les altres parts del poemari per allò de l'espai. La segona part s'enceta amb rotunditat Sóc innocent fins arribar al punt quan es desglacen les paraules / ... / desig de carn / i de noms concrets... / i fingeixes que ets fort / i que pots aguantar-ho / tot. La tercera part, amb un títol duríssim, Esquizofrènia, on el llenguatge s'escindeix en una mena de queixa suau però insistent, de mar amarg / ... / és mal de mar amarg. Vaig muntada / en la meua esquizofrènia. La quarta i darrera part, Flors, insisteix en la bogeria, Fúria que mor / en la fúria / ... / de la meua passió.

No vull passar per alt la simbiosi perfecta que hi ha entre les il·lustracions de Toni Torrell amb la *Mis en abyme* doblement imbricada amb els poemes de Mulet, poemes que també utilitzen aquesta figura retòrica al emprar vocables que pertanyen als primers temps de la seva percepció poètica. Com diu Georges Mourin, En la suela de nuestros zapatos de niños llevamos nuestra patria lingüística y poética. Cinta Mulet escriu Envejo la calma / d'aquell que es creu / arcerat sota una casa / ... / envejo el tremolí / de la llet / recent deixada / sobre una taula. I és aquest aiguabarreg que anomenem poesia.

CARTES

Conocer sus orígenes biológicos

Comparto plenamente la preocupación del ministro de Justicia, Alberto Ruiz-Gallardón, en relación a los casos de bebés robados. Estoy completamente de acuerdo con lo que ha dicho de que el Gobierno ha de hacer todo lo que esté en sus manos para reparar el dolor de los afectados. No puedo mostrarme más en sintonía con sus declaraciones de que una legislación insuficiente no rebaja en nada el drama individual o familiar que sufrieron estas personas que vieron afectada su identidad y su derecho a conocer sus orígenes biológicos. Por ello, ya que desde el Gobierno se va

a hacer un esfuerzo para resolver este problema, animaría al ministro de Justicia a dar un paso más: a eliminar el carácter anónimo y confidencial de la donación de gametos.

Los gametos donados se utilizan para fabricar embriones en laboratorios e implantarlos posteriormente en mujeres que deseen quedar embarazadas para tener descendencia. Si se mantiene el carácter anónimo y confidencial de la donación de gametos, el resultado son igualmente hijos que van a ver afectada su identidad y sus orígenes biológicos. Nunca podrán conocer quiénes son sus verdaderos progenitores y eso les va a causar igual dolor y

les va a suponer igualmente un drama, como les supone a los bebés que fueron robados. Me parece que el paralelismo es evidente.

Por tanto, si se desea resolver una cuestión, sería bueno que también se deseara resolver su cuestión paralela. Tendría lógica que fuera así y, tratándose de un derecho tan fundamental como es el de que cada individuo conozca de dónde viene, me parecería razonable que en ambos casos se intentase dar respuesta, tanto en el de los bebés robados como en el de la donación de gametos que, a día de hoy, sigue siendo anónima y confidencial.

Gonzalo García Camps